

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 2

LADY D
ȘI
HITMAN-UL

Timișoara, 2019

Capitolul 1

Colin

Sunt obosit. Și sătul. Sătul de vremea asta ploioasă, sătul de apartamentul ăsta, sătul de priveliștea pe care o am și pentru care alții ar omorî.

Și asta am făcut și eu, pentru bani buni, cât să îmi pot permite să locuiesc unde vreau, când am chef.

Dar m-am săturat de toate astea. Mereu mă întorc în apartamentul ăsta, dar niciodată nu simt că îl pot numi „acasă”, chiar dacă Londra a fost primul oraș unde m-am simțit cu adevărat liber, după ce am ieșit din jocurile murdare ale unor grupări irlandeze alături de care copilarisem și am cumpărat apartamentul acesta acum mai bine de zece ani.

Mă uit în jur și locuința mea e foarte rece. Cum îmi place. Puțină mobilă, predominant neagră și niciun obiect personal. Nimic care să facă o legătură cu cine sunt eu și ce fac, doar câteva arme ascunse prin locuri ferite ochilor și un seif

foarte bine ascuns cu câteva documente false și pașapoarte cu mai multe identități. Dar și acesta în caz de pericol poate fi distrus de mine chiar dacă sunt pe un alt continent. Mereu pregătit de fugă, în caz de pericol. Mereu cu un ochi în spate, chiar dacă identitatea mea este secretă și nimeni nu știe adevărata mea meserie.

Meserie... Râd în sinea mea singur că o numesc așa. Un asasin plătit. Un hitman care și-a câștigat renumele de-a lungul multor ani de activitate și acum îmi permit să accept doar joburi foarte bine plătite, care îmi sunt și convenabile.

Numele meu de cod este „Corbul”. Probabil că atunci când l-am ales, am avut în minte imaginea din filmul cu același nume și a tipului care ucidea oamenii care își meritau soarta. Eu am încercat să studiez fiecare țintă și să fiu sigur că face parte din această categorie, înainte de a accepta jobul.

Mă uit în continuare pe geam și Londra este la fel de rece ca starea mea de spirit. Mă face să am poftă de o țigară, dar m-am lăsat de prea mulți ani ca să fac prostia să mă reapuc.

M-am lăsat când un simplu chiștoc mi-a

căzut într-o crăpătură din parchetul locului unde îmi pândeam următoarea țintă și m-am chinuit aproape o oră să îl scot, altfel riscul ca cineva să îl găsească era prea mare și ar fi condus autoritățile spre mine destul de ușor, dacă erau băieți deștepți. Toate transpirațiile m-au trecut atunci știind că, în același timp, ținta mea se apropia de locul marcat unde trebuia să acționez, iar eu eram încă în genunchi ca un câine cu nasul în gaura aia să scot dovada ce mă putea încrimina.

Din fericire l-am scos cu două minute înainte ca ținta să ajungă în raza mea și mi-am dus la bun sfârșit jobul, fără alte probleme. Dar, din clipa aia, mi-am jurat că nu mai pun gura pe așa ceva. Pentru mine era dovada clară că tutunul poate ucide. La propriu. Sau în cel mai rău caz, te bagă la pușcărie.

Dar vremea asta mă face să vreau să fumez... sau să mi-o trag. Aș putea să dau un telefon și firma de escorte să îmi trimită pe cineva la camera de hotel unde mai stau în astfel de cazuri... dar nu sunt decis. Nu am chef să mă duc până acolo, pentru că e un trafic infernal la ora asta prin centru, iar aici este interzis să vină. Nu am permis nimănui să vină aici.

Sau aş pleca. M-aş duce undeva unde e cald. Mai am un apartament şi prin Miami, iar vremea e destul de caldă în perioada asta, dar când verific pe telefon, văd că plouă şi acolo. Nu doar azi, dar şi în următoarea săptămână.

Pe bune?! Este începutul verii şi plouă în toată lumea asta unde aş vrea eu să mă duc? Oare să încerc prin Franţa? Aş putea să mă duc în Monaco câteva zile... Am cumpărat acum câţiva ani o casă acolo, cu vedere spre portul veşnic plin cu iahturi.

Gândurile îmi sunt întrerupte de laptopul care mă anunţă că am un mesaj nou şi îmi amintesc că am primit de dimineaţă ceva legat de o nouă ţintă despre care urma să primesc mai multe detalii pentru a mă hotărî. La cât de plictisit sunt, ignor mesajul pentru minute bune.

Gândurile îmi sar dintr-o parte în alta, pierdute în zare. Acum mă gândesc la trecut, acum mă pierd cu privirea pe geam... Mă uit la oamenii care trec pe stradă, pitiţi sub umbrele şi încerc să îi studiez, să le anticipez mişcările şi traseul. Fiecare om este o posibilă viitoare ţintă. De aceea nu îmi place să mă ataşez de oameni. Cum aş acţiona în cazul în care bărbatul în

costum care traversează acum strada ar fi unul dintre ei? Sau persoana care stă acum în maşină la semafor? Ăsta chiar ar fi uşor de terminat.

Laptopul mă anunţă că am un nou mesaj. Se pare că cineva insistă şi asta mă intrigă. De ce atâta grabă?

Oftez şi deschid ultimul mesaj în care contactul mă roagă să revin cât mai repede cu un răspuns pentru că, în mai puţin de o săptămână, ţinta mea se pare că o să fie pentru o singură zi în Londra la o conferinţă, unde va ţine un discurs foarte scurt. Accesez mail-ul cu informaţiile şi acolo am destule date care să mă ajute să îmi formez o idee: numele ţintei, origine americană, câteva firme unde este acţionar majoritar şi o poză nu foarte clară a unei femei, la care se adaugă alte câteva detalii legate de greutate aproximativă şi înălţime. Este o femeie de afaceri care şi-a obţinut averea prin şantaj, trafic de influenţă şi este acuzată de client că ar fi în spatele chiar şi a unor accidente suportate de diferite personaje care i-au stat în calea realizărilor ei. Am câteva mărturii, filmuleţe ale presupuselor victime, dar nimic oficial. Ţinta se pare că are foarte multe relaţii sus-puse şi astfel de acţiuni au fost muşamalizate cu uşurinţă.

De asemenea, clientul susține că datorită acestor relații identitatea ei este... ușor ascunsă. Mai bine spus, nimeni nu a reușit să obțină o fotografie clară sau detalii personale. Iar legat de agenda ei, singura informație pe care au reușit să o obțină este cea trimisă în mesajul următor, legată de prezența la conferință.

Mă las pe spătarul scaunului. Nu sunt foarte încântat de jobul ăsta. Nu am destule informații și timpul este prea scurt ca să pot verifica dacă ținta este atât de rea pe cât arată datele. Pot fi truate de client, dar chiar și așa, persoana asta este foarte... misterioasă. Nici măcar o poză. Și asta mă intrigă.

Pe partea cealaltă, am un dosar întreg despre clientul care îmi dorește serviciile și trebuie să recunosc că nici el nu îmi pare cel mai corect om. Aici apare dilema mea și, recunosc, mă lovesc de ea de cele mai multe ori: cine e mai rău? Angajatorul sau ținta? Dar cum amândoi sunt răi, primul venit e și primul servit. Și, poate, într-o zi și clientul meu va fi o țintă.

Îmi trec o mână prin păr, ca de fiecare dată când sunt concentrat pe ceva. Conferința este în 5 zile. Mai puțin de o săptămână.

Dacă stau să mă gândesc, am avut joburi terminate și într-un timp mai scurt, dar nu cu așa puține date. Asta implică mult mai mult efort pentru a obține informațiile necesare. Și... mi-ar prinde bine ceva scurt și intens care să mă scoată din starea asta, sau măcar o partidă de sex de același gen.

Să contactez totuși firma de escorte?

Înainte de a lua o decizie legată de satisfacția mea sexuală, decid să dau un mesaj clientului, cerându-i informații despre alte persoane din anturajul posibilei viitoare ținte. O asistentă personală, un om care o vede măcar o dată pe săptămână... oricine m-ar putea ajuta să sustrag câteva informații în plus și, cel mai important, o poză.

Mă las în spătarul scaunului și apoi mă ridic, îndreptându-mă spre duș.

Am mai avut un caz sau două similare în tot acest timp, când nu am avut poze pentru a identifica ținta, dar din fericire informațiile furnizate m-au ajutat să obțin imagini într-un timp destul de scurt. Poate că și acum o să fie la fel, dacă am noroc de vești bune din partea clientului.

Din fericire, jumătate de oră mai târziu am un minunat mesaj lăsat de client în care îmi spune că la hotelul unde se va ține conferința tocmai s-a cazat o fată, care s-a prezentat ca fiind asistenta țintei, venită mai devreme pentru a se asigura că totul este în regulă pe când doamna va ajunge, peste cinci zile.

Lucrurile încep să devină foarte frumoase și... ușoare.

Câteva minute mai târziu, primesc și o poză a acestei fete împreună cu o invitație la conferință.

Lucrurile clar încep să arate bine.

Reușesc să sparg site-ul hotelului și să fur rezervarea unuia ce urmează să vină în seara asta, reînregistrând-o pe numele meu. Apoi îmi strâng rapid niște haine pe care le pun într-o valiză la care atașez o etichetă falsă de aeroport și îmi iau documentele care să îmi confirme actuala identitate. Îmbrac un costum gri închis și îmi aranjez părul, iar după o ultimă verificare, îmi iau toate cele pregătite pentru scurta mea perioadă de supraveghere și cercetare și ies pe ușă.

*

— Un whisky cu două cuburi de gheață, te rog, îi spun barmanului când mă așez cu jumătate de fund pe marginea scaunului înalt.

Îi urmăresc mișcărilor, care sunt deja ca niște ticuri pentru el, dar în același timp, o spienez și pe tipa care stă la câțiva metri de mine, împreună cu o altă femeie și pare că deja au luat un avans bun la capitolul alcool.

O urmăresc de ieri, de când am ajuns. Fiecare mișcare, pentru că am instalat mici camere pe etajul unde este cazată și pot vedea când iese și când se întoarce. Dar multă activitate nu a avut. Cel mai mult timp l-a petrecut în cameră, singură, sau în lobby pe un fotoliu, într-un colț, constant cu laptopul mic în brațe.

Dar privirea îmi revine la blondina mea. Tot timpul e concentrată și serioasă, rar am văzut-o să aibă câte o convorbire telefonică, probabil cu cineva apropiat, în care zâmbește. În rest, în fața laptopului, sobră. Presupun că laptopul acela ascunde multe informații utile.

M-am gândit să creez o diversiune și să pun mâna pe el, însă surprinzător, hotelul ăsta are foarte mult camere de luat vederi.

Ceea ce nu prea e pe placul meu. Oricât de mult port ochelari de soare, seara sunt descoperit. Sper doar ca nimic să nu ducă spre identitatea mea, dacă ceva se va întâmpla. Joc periculos și în mod normal nu aș fi procedat așa, însă timpul nu îmi permite să păstrez distanța. Trebuie să mă mișc repede și să risc.

Cele două râd și risipesc gândurile, dar de data asta rămân cu ochii fixați pe blondina mea. Nu a mea... Blondina pe care eu trebuie să o urmăresc. Aș putea să mă apropiu de ea și să aflu câteva informații de genul: când vine șefa ei? În ce cameră o să stea? Ce fel de om e și cum dracu' arată?

Mda... Aș putea. Pare o tipă interesantă. Și drăguță. De fapt, chiar frumoasă. Are o față mică, rotundă, părul șaten deschis, aproape blond, îi cade ușor peste umeri, iar zâmbetul ei este... luminos. Hipnotizant. Nu îmi amintesc când am văzut ultima dată pe cineva râzând cu atâta poftă. Poate e alcoolul, poate e prezența celeilalte tipe cu care evident se simte foarte naturală și mult mai relaxată decât am văzut-o până acum. Tipa care o însoțește acum, a ajuns azi după-amiază și este cazată în camera de

lângă a ei. Din atitudinea lor, se cunosc destul de bine, pentru că e prima dată când o văd pe blondină râzând.

Se pare că au o seară ca între fete, pentru că le-am văzut analizând pe ascuns câțiva masculi de prin restaurant. Doar analizează, pentru că atunci când s-a apropiat de ele unul dintre acești tip, l-au respins cu multă eleganță.

Nu știu ce caută ele. Așa că am îndrăznit să mă opresc la bar, la câțiva metri de ele, cât să intru în raza lor vizuală, dar atât. Stau cu telefonul în mână, mai citesc ceva, mai beau din paharul cu alcoolul arămiu... și sper să prind ceva din discuția lor.

Dar râsul ei cristalin îmi sună din nou în ureche și, în același timp, tot corpul meu e străbătut de niște fiori ciudați, care coboară fix în pantaloni.

Ce mama dracu'? Sunt așa sensibil și nefutut de reacționez în halul ăsta? Știam că era mai bine să mă fi văzut cu o curvă ieri. Corpul meu încerca să îmi transmită ceva și eu l-am ignorat. Acum suport consecințele și mă excit la fiecare sunet pe care îl scoate ființa asta frumoasă. Mai beau o gură de alcool, sperând ca arsura de pe